

משניות לפי אותיות א' ב'

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר (ישעיה ס') ועמד כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי ידיו להתפאר (פנהדרין י' א')

אלו דברים שאין להם שעור: הפאה, והכפורים, והראיון, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהן בעולם הזה, והפירות קיימת לו לעולם הבא: כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו; ותלמוד תורה כנגד כלם.

פאה א', א'

במה בהמה יוצאה, ובמה אינה יוצאה? יוצא הגמל באפסר, ונאקה בחטם, ולבדקים בפרמבניא, וסוס בשיר, וכל בעלי השיר יוצאים בשיר ונמשכים בשיר, ומזין עליהם וטובלין במקומן. שבת ה', א'

גיד הנשה נהג בארץ, ובחוצה לארץ, בפני הבית, ושללא בפני הבית, בחלין, ובמקדשים. ונהג בבהמה ובחיה, בירך של ימין ובירך של שמאל. ואינו נהג בעוף, מפני שאין לו כף. ונהג בשליל. רבי יהודה אומר: אינו נהג בשליל. וחלבו מותר. ואין הפסחין נאמנין על גיד הנשה; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: נאמנין עליו ועל החלב. חולין ו', א'

דיני ממונות בשלשה. גזלות וחבלות בשלשה. גזק וחצי גזק, תשלומי כפל, ותשלומי ארבעה וחמשה בשלשה. האונם והמפתח והמוציא שם רע בשלשה; דברי רבי מאיר; וחכמים אומרים: מוציא שם רע בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות. פנהדרין א', א'

היה קורא בתורה, והגיע זמן המקרא: אם כן לבו יצא, ואם לאו לא יצא. בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב, ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד; בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם. ברכות כ', א'

ויתים מאימתי מקבלין טמא? משזיעו זעת הפעמן, אבל לא זעת הקפה; בדברי בית שמאי. רבי שמעון אומר: שעור זעה שלשה ימים; בית הלל אומרים: משיתחברו שלשה זה לזה; רבן גמליאל אומר: משתגמר מלאכתו; וחכמים אומרים בדבריו. פהרות מ', א'

זבית שנשברה מצילין הימנה מזון שלש סעודות. ואומר לאחרים: בואו והצילו לכם, ובלבד שלא יספגו. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משיקין; ואם יצאו מעצמן אסורין. רבי יהודה אומר: אם לאכלין היצא מהן מותר, ואם למשיקין היצא מהן אסור. הלכות דבש שרסקן מערב שבת, ויצאו מעצמן אסורים; ורבי אלעזר מותר. שבת כ"ב, א'

חבול יום ומחפר כפורים - אינן חולקים בקדשים לאכול לערב. אינן נוגע, ואינו מקריב, ואינו חולק לאכול לערב. בעלי מומין, בין בעלי מומין קבועין, בין בעלי מומין עוברין - חולקין ואוכלין, אבל לא מקריבין. וכל שאינו ראוי לעבודה - אינו חולק בבשר. וכל שאין לו בבשר - אין לו בעורות. אפלו טמא בשעת זריקת דמים, ומחור בשעת הקטר חלבים - אינו חולק בבשר, שנאמר (ויקרא ז, לג) "המקריב את-דם השלמים ואת-החלב מבני אהרן, לו תהיה שוק הימין למנה". זבחים יב', א'

טום הכפורים אסור באכילה ובשתיה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה. והמלך והפלה ירחצו את פניהם, והתיה תנעל את הסנדל, דברי רבי אליעזר, וחכמים אסרין. יומא ה', א'

ביצד מברכין על הפרות? על פרות האילן אומר "בורא פרי העץ", חוץ מן היין; שעל היין אומר "בורא פרי הגפן". ועל פרות הארץ אומר "בורא פרי האדמה", חוץ מן הפת; שעל הפת הוא אומר "המוציא לחם מן הארץ". ועל הירקות אומר "בורא פרי האדמה". רבי יהודה אומר: "בורא מיני דשאים". ברכות ו', א'

לולב וערבה ששה ושבעה; תהלל והשמחה שמונה; סבה ונסוך תמים שבעה; והחליל חמשה וששה. סוכה ד', א'

מי שהפך את זיתיו, וארעו אבל או אנם או שהטעוהו פועלים – טוען קורה ראשונה ומניחה לאחר המועד; דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר: זולף וגומר וגף בדרבו. מ"ק ב', א'

נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלפלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הפהורה ועם החלין. רבי יהודה אומר: אף מעלין את המדמץ באחד ומאה. שבת כ"א, א'

ספק אכל חלב, ספק לא אכל, ואפלו אכל, ספק יש בו בשעור, ספק שאין בו; חלב ושמן לפניו, אכל את אחד מהן, ואין ידוע איזה מהן אכל; אשתו ואחותו עמו בבית, שנגב באחת מהן, ואין ידוע באיזו מהן שנגב; שבת ויום חל, ועשה מלאכה באחד מהן, ואין ידוע באיזה מהם עשה – מכיא אשם תלוז. כריתות ד', א'

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית? בית שמאי אומרים: כל זמן שהוא יפה לפרי; ובית הלל אומרים: עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיות בדברי אלו. שביעית א', א'

פרת חפאת ששחטה שלא לשמה, קבל והזהר שלא לשמה, או לשמה ושלא לשמה, או שלא לשמה ולשמה – פסולה; רבי אליעזר מכשיר. ושלא רחוי ידים ורגלים – פסולה; רבי אליעזר מכשיר. ושלא בכחן גדול – פסולה; רבי יהודה מכשיר. ובמחפר בגדים – פסולה. ובכלי לבן היתה נעשית. פרה ד', א'

צלוהית שנפל לתוכה מים כל שהן – רבי אליעזר אומר: יזה שתי הזיות; וחכמים פוסלין. ירד לתוכה טל – רבי אליעזר אומר: יניחנה בחמה והטל עולה; וחכמים פוסלין. נפל לתוכה משקין ומי פרות – יערה, וצריך לנגב; דיו, קומום, וקנקנתום, וכל דבר שהוא רושם – יערה, ואינו צריך לנגב. פרה ט', א'

קדשי המזבח מצטרפין זה עם זה למעילה, ולחיב עליהן משום פגול, נותר, וטמא. קדשי בדיק הבית מצטרפין זה עם זה. קדשי המזבח וקדשי בדיק הבית, מצטרפין זה עם זה למעילה. מעילה ד', א'

ראשית הגז נוהג בארץ, ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחלין, אבל לא במקדשין. חמר בזרוע ובלחיים ובקבה מראשית הגז, שהזרוע והלחיים והקבה נוהגים בפקד ובצאן, במרבה ובמעט; וראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלות, ואינו נוהג אלא במרבה. חולין י"א, א'

שלש ארצות לשביעית: כל שהחזיקו עולי בבל, מארץ ישראל ועד כזיב, לא נאכל ולא נעבד; וכל שהחזיקו עולי מצרים, מכזיב ועד הנזהר ועד אמנה, נאכל אבל לא נעבד; מן הנזהר ומאמנה ולפנים, נאכל ונעבד. שביעית ו', א'

תפלת השחר עד חצות; רבי יהודה אומר: עד ארבע שעות. תפלת המנחה עד הערב; רבי יהודה אומר: עד פלג המנחה. תפלת הערב אין לה קבע. ושל מוספין כל היום; רבי יהודה אומר: עד שבע שעות. ברכות ד', א'

משניות מסכת מקוואות

נפל לתוכו יין או מחל, ושנו מקצת מראיו, אם אין בו מראה מים ארבעים סאה – הרי זה לא יטבל בו. מקוואות ז.

שלשה לגין מים, ונפל לתוכן קרטוב יין, והרי מראיהו במראה היין, ונפל למקנה – לא פסלוהו. שלשה לגין מים חסר קרטוב, ונפל לתוכן קרטוב חלב, והרי מראיהו במראה המים, ונפל למקנה – לא פסלוהו. רבי יוחנן בן נורי אומר: הכל הולך אחר המראה.

מקוואות ז, ב

מקנה שיש בו ארבעים סאה מכונות, ורדו שנים וטבלו זה אחר זה – הראשון טהור, והשני טמא. רבי יהודה אומר: אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים – אף השני טהור. הטביל בו את הסגסוג, והעלהו, מקצתו נוגע במים – טהור. חבר והכסת של עור, בין שהגביה שפתותיהם מן המים – המים שבתוכן שאובין, כיצד יעשה? מטבילן ומעלה אותם דרך שוליהם. מקוואות ז, ג

דטביל בו את המטה, אף על פי שרגליה שוקעות במים העבה – טהורה, מפני שהמים מקדמין. מקנה שמימיו מרדדין, בובש אפלו חבילי עצים, אפלו חבילי קנים, כדי שיתפחו המים, ויורד וטביל. מחט שהיא נתונה על מעלות המערה, היה מוליך ומביא במים, בין שעבר עליה הצל – טהורה. מקוואות ז, ח

זוהר – פרשת ויחי

תניא בשעתא דנפק נשמתיה דבר נש אולין כלהו קריבין וחברין דהוא עלמא עם נשמתיה ומחזין ליה אתרא דעדונא ואתרא דעונשא אי זכאה הוי חמי דכותיה וסליק ויתיב ואתעדן בעדונא עלאה דהוא עלמא ואי לא הוי זכאה אשתארת ההיא נשמתא בהאי עלמא עד דאטמיר גופא בארעא כיון דאטמיר כמה גרדינין דנמוסין אחדן ביה עד דמטא לדומ"ה ועאלין ליה במדורוי דגיהנם. אמר ר' יהודה כל ז' יומין נשמתא אולא מביתיה לקבריה ומקבריה לביתיה ואתאבלת עליו דגופא דכתיב (איוב י"ד) אך בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל. אולא ויתבא בכיתיה חמי לבלו עציבין ומתאבלא. תנא בתר ז' יומין גופא הוי כמה דהוה ונשמתיה עאלת לדוכתא עאלת למערתא דכפלתא חמאת מה דחמאת ועאלת לאתר דעאלת עד דמטא לג"ע וערעת לכרובים ושגן דחרבא די בג"ע דלתתא אי זכאה הוי דתיעול עאלת.

אדרא זוטא

אמר רבי אבא לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים עד דאשתכחו מלוי. ואנא כתבנא סברנא למכתב טפי ולא שמענא ולא זקיפנא רישא דנהורא הוה סגי ולא הוה יכולנא לאסתכלא. אדחכי אודעזענא. שמענא קלא דקארי ואמר "ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך". שמענא קלא אחרא "חיים שאל ממך – נתת לך". כל ההוא יומא לא אפסיק אשא מן ביתא ולא הוה מאן דמטי לגביה דלא יכלו דנהורא ואשא הוה בסוחרניה. כל ההוא יומא נפילנא על ארעא ונעניא. בתר דאזיל אשא חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים דאסתלק מן עלמא אתעטף שכיב על ימיניה ואנפוי חייבין.

קם רבי אלעזר בריה ונטיל דיו ונשיק לון ואנא לחיננא עפרא דתחות רגליו. בעו חברייא למבכי ולא יכלו למללא. שארו חברייא בבכיה ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין ולא יכל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר: אבא אבא. תלת הוו.

חד אתחזרו. השתא תנוד חיותא, צפראן טאסין משתקען בנוקבאן דימא רבא וחברייא כלהו שתיין דמא. קם רבי חייא על רגליו ואמר: עד השתא בוצינא קדישא מסתכל עלן. השתא לאו הוה עידן אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ור' אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא. מאן חמא ערבוביא דחברייא וכל ביתא הוה סליק ריחין. סליקו ביה בפורייה ולא אשתמש ביה אלא ר' אלעזר ור' אבא. אתו טריקין ומארי תריסין דכפר צפורי והוו בני מרונא צווחין בקטירין דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתר דנפק פורייה הוה סליק באוירא ואשא הוה לחיט קמיה. שמעו קלא: 'עולו ואתו ואתכנסו להילולא דרבי שמעון יבא שלום ינודו על משכבותם'.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא: "זה האיש מרעיש הארץ מרגני ממלכות" כמה פטרין ברקיעא משתכבין כיומא דין בגינך דנא רשב"י דמאריה משתבח ביה בכל יומא. זכאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמון ליה. עליה אתמר: ואתה לך לקץ ותננה ותעמוד לגורלך לקץ הימין:

אחר קריאת המשניות אומרים

רבי חנניה בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לכות את ישראל, לפיכך חרבה להן תורה ומצוות, שנאמר (ישעיהו פרק מ"ב פסוק כ"א) "ויי הפך, למען צדק; יגדיל תורה, ויאדיר"

ואומרים קדיש על ישראל

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה, וימליך מלכותה, ויצמח פרקנה, ויקרב משחיה. בהיכון וביומיכון ובהיך דכל בית ישראל, בעלמא ובזמן קריב, ואמרו אמן. **יהא שמה רבא מברך לעלם ועלמי עלמיא.** יתברך וישתבח ויתפאר ויתרום ויתנשא ויתחדר ויתעלה ויתחלל שמה דקדשא, בריך הוא. לעלא מן כל ברכתא ושיירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירין בעלמא, ואמרו אמן. על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון דעסקין באורייתא קדישתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר, יהא לנא וזהו ולכן חנא וחסדא ורחמי מן קדם מארי שמיא וארעא ואמרו אמן. יהא שלמא רבא מן שמיא, חיים ושלום וישועה ונחמה ושיובא ורפואה וגאולה וסליחה וכפרה ורינוח והצלח, לנו ולכל עמו ישראל ואמרו אמן. עושה שלום במרומו, הוא ברחמינו ועושה שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן.